

една пжстра пеперудка, която плуваше вжв вжздуха като ладийка с платна.

— О! — извика рибката, — каква е хубава, каква е хубава! Ела тука, миличка, ще играем заедно, — ела!

Пеперудката кацна на един цветец, трепна крилцата си и запита.

— Да играем ли?

— Да, ще играем. Каква си хубава ти!

— А ти? Гледай целия блясжк на слжнцето блеши по твойта броня. Хайде да играем заедно! Хайде, да отидем там на ливадката, на пресния вжздух, на слжнцето, дето всичко се усмихва в тоя майски ден.

— Там ли? — извика рибката, — та аз ще умра там! За мене няма живот на сухо. Я ела с мене в тоя прохладен поток. Ела да играем тук.

Но пеперудката се разтрепера.

— Там ли? — извика тя, — ако само се допра до водата ще загина. За мене няма живот в тоя бистжр поток.

Те се погледнаха.

— Виж, — рече пеперудката, — аз ще се приближа, колкото мога, до водното ти жилище, — и тя разпери своите пжстри крилца, полетя над водата и кацна на едно цвете.

Рибата плувна кжм нея. Но едва можà да се допре до мястото, кждето бе кацнала пеперудата, и вжлните я джрпнаха назад.

— А! — извика тя, — ние не можем да играем заедно.

— Верно, — заплака пеперудката, — ние не можем да играем заедно.

— Момченце, — рече един човек, който минаваше край потока, — заспало ли беше?

— Не, не спех! — рече момчето, като скокна, — туй не може да бжде. Аз слушах всяка дума, която рибата и пеперудката си говореха.

От френски Г. П.

